

[Arne Melchior]

digt lovforslag, men ikke et lovforslag, der er godt nok. Jeg kan tilsige CDs medarbejderskab i udvalget for at få i det mindste, om jeg så må sige, dette gennemført i indeværende samling.

Vi kan sandelig heller ikke, som andre ordførere har været inde på, lide § 2, stk. 2 og 3, og § 4, stk. 2, men det er alt sammen noget, der må gøres til genstand for grundige overvejelser og bearbejdning. Jeg forventer, at der til dette lovforslag vil kunne stilles ændringsforslag, som muligvis vil gå ud over identitetskravet, idet mit parti som en række andre her i tinget mener, at foreningsfriheden bør beskyttes meget mere vidtgående, end der her er tale om. Når jeg taler om foreningsfrihed, mener jeg altså ikke alene den grundlovssikrede frihed til at danne foreninger, men også frihed til at være medlem eller lade være med at være medlem af eksisterende foreninger.

Jeg skal sige til de partier, som tidligere har stillet forslag om en ophævelse af eksklusivaftaleretten, at vi gerne vil samarbejde på en genfremstættelse af sådan et lovforslag. Jeg skal ikke fortie, som det også er fremgået af tidligere indlæg fra mit partis side i de mange debatter, vi har haft, at vi er helt opmærksomme på, at sagen indeholder en mængde konsekvenser for forskellig lovgivning, har en mængde forbindelser til praksis, sådan som vi har været vant til den her i samfundet. Der skal omstyrtes nogle småguder rundt omkring på de forskellige andre, men vi mener altså, at princippet om denne foreningsfrihed er vigtigere end de konsekvenser, de ændringer i samfundslivet, som bliver en følge af, at man forsvare princippet. Derfor forventer jeg, enten at der fra regeringens side kommer en udstrakt hånd til at gå videre, eller at andre partier må tage dette arbejde op. CD vil altså gerne medvirke positivt til dette lovforslags fremme, men håber kun, at det må blive indledningen til noget mere og bedre.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig hovedsigtet i dette lovforslag, som jo er, at man ikke må afskedige en lønmodtager, fordi denne er medlem af en forening, og at man heller ikke må afskedige en lønmodtager, fordi denne ikke er medlem af en forening.

Jeg skal også tilslutte mig dette hovedsigtet uden at repetere hele den tidligere debat. Derefter vil jeg godt nævne nogle konkrete betæneligheder, vi har, og så må man tilgive mig, at det er med knap så bevingede ord som det, der hidtil har været sagt.

Vi finder, at bestemmelsen i § 2, stk. 3, er betænkelig, hvis den er tidsbegrænset. Jeg er godt klar over, hvad der har været formålet med den, nemlig at man ikke kan indmelde sig i en forening – det er ikke det, der står i bemærkningerne, men det tror jeg må være tanken, ånden, om man vil, bag ved det – og så umiddelbart efter melde sig ud. På den anden side synes jeg nok, at det er betænkeligt, hvis det er noget, der skal køre i al evighed. Man kunne dog godt forestille sig, at der var fagforeninger, der udviklede sig sådan, at man ikke ønskede at være medlem af dem, men godt kunne tænke sig at bibeholde sin ansættelse. Vi vil altså godt diskutere spørgsmålet om tidsbegrænsning i forbindelse med § 2, stk. 3.

I forbindelse med § 3 er vi enige i, at der må gælde nogle andre forhold, når det drejer sig om arbejdsgivere, som skal fremme bestemte politiske, ideologiske, religiøse eller kulturelle standpunkter. Om man præcis har fundet den rigtige formulering, ved jeg ikke, men man kunne overveje, at lovens § 2 eventuelt ikke gjaldt her, forstået på den måde, at det kan godt være, at man skal have lov til at afskedige en medarbejder, når denne er medlem af en anden forening. Det kunne også godt være, at man ikke samtidig skulle pålægge en slags foreningstvang, altså, når det drejer sig om de formål, der er omtalt i § 3, måske ikke skulle undtage både § 1 og § 2.

Så er der spørgsmålet om godtgørelse i § 4, som flere ordførere har været inde på. Vi er også betænkelige ved den. Vi har godt læst bemærkningerne, hvor der står, at der ved siden af godtgørelsen kan ydes erstatning efter de almindelige erstatningsretlige regler, altså oven i dette med de 39 uger. Men alligevel mener vi, at det med 39 uger nok er forkert, fordi det trods alt gør det relativt nemt at afskedige en medarbejder. Når man har behandlet dette spørgsmål på denne måde og ledsaget det med de bemærkninger, der er, går jeg ud fra, at man har skævet til tilsvarende regler, f. eks. om gravide kvinder, eller de regler, der drejer sig om tillidsmænd, men de er jo trods alt af en lidt anden art og